

Sirató ének

Álmodónk voltál és lettél az álmunk.

*Láttad maroknyi néped
szeme világát fel-fellobbanni,
elhamuhodni,
apraja-nagyját világgá rohanni,
elbujdokolni,
fölegyenesedni gyászban,
magára-hagyottságban,
megtöröttségben, vészben
földig hajolni;*

*láttad
lenyelt nyelvétől fuldokolva
s kimondott szaváért deresre húzva,
göbös szilvafa árnyékában,
fehér falú templom padjában
elszenderegve,
megtorpanón az utca szádán
pipafüstöt, lohadó haragot
eregetve;*

*láttad
hófúvásban, suvadásban,
remények hegyomlásában
gyertyát gyújtani,
döngölt padlójú kocsmák zugában
kártyán, nótában magát
elveszejteti;*

*láttad
nyaka köré burkolni
genetikailag módosított határainkat,
számbáborús vetélkedőben,
düledező kopjafás temetőben
sokasodva fogyni, megfogyva –
rémlátomásban: végképp elfogyva.*

*S álmaid leltárba vették,
osztályozták, kartotékozták,
ébremlét lidércei,
éberség pribékjei
átvilágították, bekerítették.
Mert az álmok megszámlálhatók,
de el nem számoltathatók,
számolni velük igen, leszámolni nem lehet –
hát a fél szemed kiverték.*

*S álmaid árkából kivérzett,
szétterjedt az álmok ólma,
a félmunka bevégeztetett:
ősz üstökkel gyúrt le a melanóma.*

*Te voltál
a metaforák lázadása
a semmilyen szögessdróttal
parcellázott tarlóján,
az eleven trópus
a hideglelés árulások
farkas-ínyű szibériájában;*

*te voltál,
akivé lehettél,
dőlték a balálfejes tilalomfák,
amerre te mentél,
tenyeredből fakadtak Hargita vizei
s a csengő gyerekkacagás,
te voltál
holtodban is az eleven szoltár.*

*Egy nemzet volt a ravatalon,
ahol feküdtél: ember, székely.
S mennek utánad magyarok,
szilajok, mint könnyű álmaidban:
Ervin, Gáspár, kiket megvendégelj
fénypásztás kamarádban,
s említs meg egy kupica áldomásban
minket, hátramaradókat,
álmaid maradékát:*

menetelnek elárvult szavaink tehozzád.